

uhkus seggas Juffo meelt,
Juffo Saksit sures näljas! —

5. Põllohiir ja Linnahiir.

Linnahiir olli patserimisse peat allesis põllohiiriga kokkusanud, ütles: „Tulle minnoga uhke linnamaiaesse ellama, mis sa seal kühela al ellad nago tont, et sind kegi ei nä egga tule.“

Pääsid. — Said seina maiasse. — Oh neid kallid asjo, mis seal kambriis süa.

Korraga kok wõttab ukse lahti. Keik linnahiired omma õppind tutwa aukude sisse, waene mahirekenne hüppas möda walget seina püsti ülles. Kok luaga partst pähhä: hädda pärrast peasis õue.

Teised hiired keik järrele, hüüdsid tagga: „Kus sa jooksed, hul loom! Tulle taggasi, kül meie õppetame sind targaks, et sa keik meie hiraugud pead ärratundma.“

Põllohiir wasto: „Summalaga, jubba minna sain targaks sest ühhest luahobiist pähhä, lähhen agga jälle omma Male ellama, teisi kelama, et naad mitte ka hullust peast linnama ei jookse.“

6. Tark hiir.

Hirekenne tuli hommiko warra ommast august wälja, näggi lõkso üllesseatud ollewa, ütles: „Oh teie rummalad innimesed! Tahhate meid sellega petta! Eks ma tea, mis need kolm pupulgakest tähhendawad, kus teiiskiwowi pool wilto peale seatud: ja ühhe pulga külles tüf praetud pekki. Ei minna sedda sealt ei wõtta, muido tulleb kirowi kohhe mahha, nago mo wanna täddi leidis sellega mullo äkkilisse surma. Pääs' se kingitük seisko seal kas wiimse päwani, kül minno pärrast.“

Korjas möda pörrandat mõnne leiwarasokesse. Korraga jäi mõtlema: „Egga ma kül pekki ei hakka söma, ni tark ollen ma ammogi: agga manusutan sedda nattokest, kas ta wanna woi wärste.“